

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενισχυόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν ὅλην ὠφελείαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Π. τριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ δρ. 16.—	Ἐτησίᾳ δρ. 20.—
Τρίμηνος > 8,50	Τρίμηνος > 10,50
Μηνιαίος > 4,50	Μηνιαίος > 5 50

ἂν συνδρομαὶ ἀρροῦνται τὴν 1ην ἐκάστης μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐφραιίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Εν Ἀθήναις, 4 Ἰουλίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 31

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Ἦλθε τέλος πάντων κι' ἡ στιγμή, πού ἓνας ἀπὸ τοὺς σκοποῦς, τοποθετημένος στὴν πιδ ψηλὴ θέση, —στὴν τaráτσα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ἀλέκου, —ἐφώναξε δυνατὰ:

— Στὰ ὅπλα!.. Ὁ ἐχθρός!..

Ὁ ἐχθρός εἶχε φανῇ στὰ περίχωρα. Ὡ, πῶς περίμεναν αὐτὴ τὴν στιγμή ὁ ἀρχιστράτηγος καὶ τὸ στράτευμά του!

— Στὰ ὅπλα!..

Στὰ ὅπλα!.. φωνάζουν ὅλοι.

— Ἐμπρός, παιδιά! Ξεφωνίζει ὁ Ἀλέκος, τρέχοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ δείξουμε στὸν ἐχθρό μὲ ποιοὺς ἔχει νὰ κáνῃ! Συναχθῆτε! Ἐτοιμασθῆτε!..

Οἱ στρατιῶτες ἔχουν ἀρπάξει τὰ ὅπλα τους, ὁ σημαιοφόρος τὴ σημαία του, ὁ σαλπικτής τὴ σάλπιγγά του.

— Ἐτοιμοί, ρω-

τῇ ὁ ἀρχιστράτηγος, πού δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὴν ὀρμή του.

— Ἐτοιμοί! τοῦ ἀπαντοῦν τὰ παιδιά.

— Ἀκολουθεῖτε με! Ἐμπρός, μάρς!

Ὁ Ἀλέκος τραβᾷ τὸ γιαταγάνι του καὶ πηγαίνει μπροστά. Ἀπὸ πίσω του οἱ ἄλλοι ὅλοι. Ἡ σάλπιγγα ἤχει: «τατατάμ, τατατάμ, τατατάμ!» ἡ σημαία κυματίζει, κι' ἓνας πετεινὸς λαλεῖ «κουκουρίκου!»

— Καλὸς οἰωνός! φωνάζουν τὰ παιδιά κατενθουσιασμένα. Θὰ νικήσουμε!

(Συνέχεια)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I' (Συνέχεια)

Ἦστερ' ἀπὸ μισῇ ὥρᾳ, ἡ Ἐλισσάβετ ἔφθασε στὴν πρώτη στορζὴ τοῦ Μόντροζ. Ἐκεῖ ὁ ποταμὸς γύριζε ὡς τριάντα μοῖρες κι' ἀνέβαινε πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα ἐκεῖνον, οἱ ὄχθες δὲν εἶχαν πιά ὕψος μεγαλύτερο ἀπὸ δέκα ὡς δώδεκα πόδια. Κι' ὅμως τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, — ἦταν 19 Μαρτίου, — οἱ παλίρροιες τῆς ἰσημερίας ἔφθαναν στὸ μεγαλύτερό τους ὕψος. Πού θὰ πῇ, ὅτι τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ δὲν ἀνέβαιναν ποτὲ πιδ ψηλά, ὅτι ἡ κοίτη του τὸν χωροῦσε κι' ὅτι ποτὲ δὲν ξεχειλίζεσθὴν ὀλόγυρά του πεδιάδα.

Ἡ πινάτσα ἔτρεχε μὲ ταχύτητα τριῶν-τεσσάρων λευγῶν τὴν ὥρᾳ, ὥστε θὰ μπορούσε νὰ διανύσῃ ἐπτα ὡς ὀκτῶ ὅσο θὰ βαστοῦσε τὸ ρέμμα τῆς παλίρροιας.

— Ἀπάνω-κάτω, εἶπε ὁ Ἐρνέστος, ὅτο εἶπαμε πὼς ἀπέχει ἡ μεσημβρινὴ βουνοσειρά.

— Σωστό, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστον. Κι' ἂν τὸ ποτάμι αὐτὸ φθάσῃ ὡς τὰ ριζώματά της, θὰ μπορέσουμε καὶ μεῖς νὰ φθάσουμε εὐκόλα. Καὶ τότε δὲν θάναγκασθούμε νὰ νηαβάλλουμε γιὰ τρεῖς-τέσσερις ἀκόμη μῆνες τὴν ἐκδρομὴ πού σχεδιάσαμε.

— Ἀλλὰ πάντα αὐτὴ θὰ μᾶς ἔκαιρνε περισσότερο καιρὸ ἀπ' ὅσο ἔχουμε τώρα στὴ διάθεσή μας, παρατήρησε ὁ κ. Ζερμάτε. Κι' ἂν ἀκόμη ὑποτεθῇ πὼς ὁ Μόντροζ θὰ μᾶς ἐβγαζέ στὰ ριζώματα τῆς βουνοσειράς, πάλι δὲν θὰ φθάναμε στὸ σκοπὸ μας. Γιατί θὰ εἴχαμε νάνε-βοῦμε στὴν κορυφὴ καὶ δὲν θὰ τὸ κατορθώναμε, πιθανώτατα, παρὰ μὲ μεγάλες προσπάθειες.

— Ἐπειτα, ἐπρόσθεσε ὁ Ἐρνέστος, δὲν ἔβρουμε ἂν τὸ ποτάμι ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πλωτὸ ὡς ὅλο του τὸ μᾶκρος, ἢ ἂν τὸ φράξουν κάπου ἀνυπερέβλητα ἐμπόδια.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδουμε, ὑπέλαβε ὁ κ. Ζερμάτε. Ἀς προχωροῦμε τώρα ὅσο

μᾶς σπρώχνει τὸ ρεύμα καί, σὲ λίγες ὥρες, θὰ μπορέσουμε νὰ πάρουμε μιὰ ἀπόφαση.

Πῆρ' ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα, οἱ δύο ὄχθες, χαμηλότερες, ἄφιναν νὰ φαίνεται ὅλη σχεδὸν ἡ ἔκταση πού τὴν ἔβρεχε ὁ Μόντρος. Ἦταν μιὰ χώρα ἐντελῶς ἔρημη. Κυνήγι κάθε λογῆς ἀφθονοῦσε στὰ λειβάδια καὶ στοὺς καλαμιῶνες τῆς ἀκροποταμίας, ὅπου ἐβλεπες ἀπὸ λαγούς ἴσαμε πέρδικες. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψη, ἡ χώρα ἔμοιαζε μὲ τὰ περὶχωρα τοῦ Φελσενχάιμ. Δὲν ἔλειπαν οὔτε οἱ πύθιοι, πού πηδοῦσαν ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο καί, σὲ κάποια ἀπόσταση, περνοῦσαν καὶ κοπάδια ἀπὸ ἀντιλόπες, σὰν ἐκεῖνες πού εἶχαν κλεισμένες στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία. Φαινόνταν ἀκόμα καὶ κοπάδια ἀπὸ βόνασους καθὼς καὶ ἀπὸ καμηλοπούλια, πού ἔφευγαν μισοτρέχοντας καὶ μισοπειτώντας.

Φαντάζεσθε πιά τὴ φύρκα τοῦ Τζάκ, πού καρφωμένος στὸ κατάστρωμα τῆς Ἑλισσάβετ, δὲν μποροῦσε νὰ βγῇ ἔξω καὶ νὰ κυνηγήσῃ τὰ διάφορα ἐκεῖνα τετράποδα καὶ πουλιά. Ἀλλὰ τί θὰ ὤρελοῦσε τὸ κυνήγι του, ἀφοῦ δὲν τὸ εἶχαν ἀνάγκη;

— Σήμερα δὲν εἵμαστε κυνηγοί, τοῦ ἔλεγε ὁ πατέρας του, εἵμαστε μόνο ἐξερευνητές, καὶ εἰδικώτερα μάλιστα γεωγράφοι καὶ ὑδρογράφοι, μὲ ἀποστολὴ στὸ μέρος αὐτὸ τῆς Νέας-Ἑλβετίας.

— Μ' αὐτὴ εἶναι δουλειά τοῦ Ἑρνέστου, ἀπαντοῦσε ὁ Τζάκ. Ἀς εἶναι, θὰ σταθῇ κάπου ἡ πινασσα καὶ τότε νὰ ἰδῇτε τί κυνήγι πού ἔχει νὰ γίνῃ!

Σαρκοβόρα ὅμως, θηρία, ἀπὸ κεῖνα πού ὑπῆρχαν στὰ δάση τοῦ ὄρους τῶν Μαργαριτῶν ἢ στὰ περὶχωρα τῆς κοιλάδας τοῦ Γκρύνταλ, κανένα δὲν ἐφάνηκε στίς ὄχθες τοῦ Μόντρος ὅσο βάσταξε τὸ ταξίδι μὲ τὴν πινασσα. Οὔτε τίγρεις, οὔτε λιοντάρια, οὔτε λεοπαρδάλεις, — εὐτυχῶς! Μόνον οὐρλιάσματα τσακαλιῶν ἀκούγονταν ἀπὸ τὰ γειτονικά δάση. Φαίνεται ὅτι τὰ ζῶα αὐτά, πού ἀνῆκουν στὸ κατώτερο εἶδος κύνων, ἀνάμεσα λύκου καὶ ἀλεπούς, ἀποτελοῦσαν τὴν πλειονοψηφία στὸ ζωϊκὸ βασίλειο τοῦ νησιοῦ.

Στὶς ἑνδεκα, ἡ Ἑλισσάβετ ἔφθασε στὸν δεύτερο ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ, πού ὀλοένα ἀνέβαινε δυτικώτερα, καθὼς παρατήρησε ὁ Ἑρνέστος. Ἀπὸ τὴ γενικὴ του διεύθυνση, μποροῦσε κανεὶς νὰ συμπεράνῃ μὲ ἀρκετὴ βεβαιότητα, ὅτι ἐπὶ γὰρ ἀπὸ τὴ βουνοσειρὰ ἀπομακρυσμένη ἀκόμη ἔζη ὡς ἐπὶ λευγες.

— Κρίμα, εἶπε ὁ Ἑρνέστος, πού ἡ παλιόρροια πλησιάζει στὸ τέρμα της καὶ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ προχωρήσουμε παραπάνω.

— Κρίμα, ἀλήθεια, ἀπεκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ὡς ἐδῶ ἦταν. Τὸ ρεύμα πού

μᾶς σπρώχνει, δὲν θὰ ὑπερβῇ αὐτὸν τὸν ἀγκῶνα.

— Εἶναι φανερό, ἐμβαίωτε κι' ὁ κ. Οὐόλστων. Ὡστε τώρα πρέπει νὰ ποφασίσουμε ἂν θὰ σταθοῦμε 'ς αὐτὸ τὸ μέρος, ἢ ἂν θὰ ἐπωφεληθούμε ἀπὸ τὴν ἀμπώτιδα, γιὰ νὰ γυρίσουμε στὸν κόλπο, ὅπου ἡ πινασσα θὰ μποροῦσε νὰ φθάσῃ σὲ δύο ὥρες.

Τὸ μέρος ἦταν θαυμάσιο καὶ ὅλοι αἱ σθανόνταν μεγάλῃ ἐπιθυμίᾳ νὰ ζημερεύσουν ἐκεῖ. Ἡ ἀριστερὰ ὄχθη σχημάτιζε ἕνα μικρὸ κολπίσκο, ὅπου χυνόταν ἕνα παραπόταμο μὲ νερὰ ζωηρὰ καὶ δροσερά. Ἀπὸ πάνω ἔγερναν ψηλὰ δένδρα (**) μὲ πυκνότητα φυλλώματα, γεμάτα ἀπὸ κελαϊδισμούς καὶ περυγίσματα. Ἦταν ἰνδουκίες, ὅμοιες σχεδὸν μὲ τίς ριζοφόρες τοῦ Φαλκενχόρστ. Ἀπὸ πίσω, πολὺ κοντὰ, πράσινες βαλανιδιές ἀπλώσαν τὶς μεγάλες τους ὀμπρέλλες, πού ὁ ἥλιος δὲν μποροῦσε νὰ τίς διαπεράσῃ. Καὶ στὸ βάθος, κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τῶν κανελόδένδρων, 'ς ὅλο τὸ μᾶκρος τοῦ παραπόταμου, περνοῦσε μιὰ αὖρα πού κινούσε τοὺς χαμηλοὺς κλώνους τῶν βεντάγιες.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπε ἡ κυρία Ζερμάττ, νὰ ἔνα θελκτικὸ μέρος, καταλλήλοτα γιὰ νὰ κτισθῇ μιὰ βίλλα... Κρίμα μόνο πού εἶναι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸ Φελσενχάιμ!...

— Ναί, πολὺ μακριὰ, ἀγαπητὴ μου Μπέτσι! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἀλλὰ ἡ ὥραία αὐτὴ θέσι δὲν θὰ χαθῇ, πιστέψτε με, καὶ δὲν πρέπει νὰ τὰ παίρνουμε ὅλα γιὰ δικὰ μας. Ἀς ἀρῇσουμε καὶ τί καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους πού θὰ ἔλθουν.

— Ἀλήθεια, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων, οἱ μέλλοντες ἄποικοι θὰ προτιμήσουν νὰ ἐγκατασταθοῦν στίς ὄχθες τοῦ Μόντρος.

— Ἐντωμεταξύ, εἶπε ὁ Τζάκ, προτινῶ νὰ μένουμε 'δῶ καὶ τὸ βράδυ καὶ μάλιστα ὡς τὸ πρωῒ. Τί λέτε, Ἀννα;

— Ὅπως θέλει ὁ κ. Ζερμάττ. Συμφωνῶ ὅμως, ὅτι τὸ μέρος εἶναι θαυμάσιο κι' ἔξίζει νὰ μένουμε ὡς τὸ βράδυ.

— Γιὰ νὰ πάρω κι' ἐγὼ λίγα σχέδια γιὰ τὸ χάρτη μου, εἶπε ὁ Ἑρνέστος.

— Μὰ κι' ἐγὼ νὰ πάρω λίγα... τρόφιμα! ἔρωναξε ὁ Τζάκ. Ἀς φάμε, πρὸς θεοῦ, ἄς φάμε!

Ἀποφασίσθηκε: Ὁ δὲ μεναν στὸν ἀγκῶνα ἐκεῖνον τοῦ Μόντρος τὰ πόγευμα καὶ τὸ βράδυ. Ἐπειτα, μὲ τὴν προσεχῇ ἀμπώτιδα, κατὰ τὴν μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐκεῖδ' ἡ νύκτα θάταν φωτεινὴ, — νύκτα μὲ πανσέληνο, — ἡ πινασσα, χωρὶς κανένα κίνδυνο, θὰ κατέβαινε τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ. Κι' ἄμα ἔφθανε στὸ στόμιο, ἢ θὰ πῆγαινε νὰ γυροβολήσῃ στὸν ὄρο τοῦ Εἰφία, — κατὰ τὴ θάλασσα καὶ τὸν ἄερα, — ἢ θὰ περνοῦσε τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρω-

τήρι καὶ θὰ γύριζε στὸ Φελσενχάιμ. Ἡ πινασσα δέθηκε μ' ἕνα σχοινὶ ἀπὸ τὴ ρίζα ἐνὸς δένδρου. Μετὰ τὸ πόνγευμα, ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστων, κι' ἡ Ἀννα δέχθηκαν νὰ μείνουν στὸν καταβλισμό, ἐνῶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἐξερευνοῦσαν τὰ περὶχωρα. Ὁ κ. Ζερμάττ κι' ὁ Τζάκ, σὰν κυνηγοί, θάκοιλοῦσαν τὸ παραπόταμο, χωρὶς νὰ πομακρυνθῶν καὶ πολὺ ἀπὸ τίς ἐκβολές του ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἑρνέστος, μὲ τὴν βάρκα τῆς πινασσας, θὰ πλεον τὸν ποταμό, ὅσο μακρύτερα μποροῦσαν, ὥστε νὰ γυρίσουν τὴν ὥρα τοῦ γεύματος.

Δὲν ἦταν κανένας κίνδυνος νὰ μείνουν οἱ γυναῖκες μονάχες 'ς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἀλλῶς τε κι' αὐτὲς δὲν ἔφεραν καμμιὰ ἀντίρρηση. Ὅπως δὴποτε, ἂν τὸ καλοῦσε ἡ ἀνάγκη, εὐκόλα θὰ μποροῦσαν νὰ φωνάξουν τοὺς δύο κυνηγούς, ριχνώντας μιὰ κανονιὰ ἀπὸ τὴν πινασσα, μὲ τὸ μικρὸ κανόνι, πού ἦταν γεμάτο μόνο μὲ μπαρούτι. Ὁ Τζάκ ρώτησε τότε τὴν Ἀννα ἂν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ γίνῃ πυροβολητής, κι' αὐτὴ ἀποκρίθηκε πῶς δὲν τὴν ἐτρόμαζε μιὰ κανονιὰ καὶ πῶς θὰ πυροβολοῦσε μόλις τὴν ἐπρόσταζε ἡ Μπέτσι.

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ὁ κ. Ζερμάττ κι' ὁ γιός του δὲν θάπομακρυνόνταν πολὺ ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα τοῦ Μόντρος. Μέσα στὰ δένδρα καὶ στὰ χαμοδένδρα ἐκεῖνα, ὅπου τὸ κυνήγι ἀφθονοῦσε, πολλὰς εὐκαιρίες θὰ παρουσιάζονταν γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ τουφέκια τους κι' οἱ τουφεκίες θάκούγονταν ἀπὸ τὸν καταβλισμό.

Ἔτσι ἡ βάρκα, μὲ τὸν Οὐόλστων καὶ τὸν Ἑρνέστο ξεκίνησε πρὸς τὰ πάνω τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὁ κ. Ζερμάττ μὲ τὸν Τζάκ πῆραν τὴν ὄχθη τοῦ παραπόταμου, πού κατέβαινε ἀπὸ τὰ βορεῖνα.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα, ὁ Μόντρος λοξοδρομοῦσε πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Ἡ βάρκα ἐξακολούθησε νὰ πλέῃ ἀνάμεσα σὲ ὄχθες πυκνοφυτεμένες, σχεδὸν ἀπρόσιτες, γιὰ τὰ κλαδιά, τὰ χόρτα καὶ τὰ καλάμια διασταυροῦνταν, συμπλέκονταν σὲ τρόπο, πού θὰ ἦταν πολὺ δύσκολη μιὰ ἀπόβαση.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΑΝΟΙΞΗ

Χελιδόνες ξανοίγουνε τὰ μάτια ὑγρὰ: καλῶς τες! Μπουμπουκία ὁμοῦν καὶ πνίγουνε. σφιγγουν τοὺς ἐξώστες,

Κι' ἐρχονται φουήματα κι' ἀνάσες ἀπ' τ' ἀμπέλια, σὰ χαρὲς, σὰ μηνύματα, σὰ χαρὲς καὶ σὰ γέλια.

Ὡ ἀνοιξὴ λαχταριστὴ πού μέσα μου ἀνασαίνει, ἄς μὴ σὲ ἰδῶ ἀγιοῦραστὴ πάλι νὰ ξεθυμαίνῃ!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΠΑΠΑ-ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Ὁ εὐλογημένος ὁ παπα-Δημήτρης ἔχει τρία μεγάλα ἐλαττώματα. Εἶναι πρῶτον φαγᾶς, δεύτερον παχὺς καὶ τρίτον φτωχός. Καὶ τὸ μὲν δεύτερον εἶναι φυσικὴ συνέπεια τοῦ πρώτου, τὸ τρίτον ὅμως καθόλου δὲν συμβιβάζεται μὲ τὸ πρῶτον! Μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι φαγᾶς, ὅταν εἶναι πλούσιος, μὰ ὄχι καὶ ὅταν εἶναι φτωχός. Ὁ παπα-Δημήτρης ὅμως δὲν εἶναι ἀκούει αὐτά. Συχνὰ τὸν ἀκοῦμε νὰ λέῃ: «Ὁ φτώχεια θέλει καλοπέραση, βρε παιδιά!»

Λέγουν πῶς ἂν ᾔθελε ὁ παπα-Δημήτρης, μποροῦσε νὰ ἦταν πλούσιος, γιὰ τὴν καὶ μεγάλη ἐνορία ἔχει καὶ κτήματα πολλὰ. Ἀλλὰ ὁ εὐλογημένος, ἂν καὶ πέρασε τὰ ἐξήντα, ἦταν ἄκακος σὰν ἀρνὶ καὶ εὐπιστος καὶ ἁθῶς σὰν μικρὸ παιδί. Ἔτσι παχὺς πού ἦταν, ὄχι μόνο δὲν μποροῦσε νὰ δουλέψῃ τὰ κτήματά του, ἀλλὰ ἐργαζότανε καὶ νὰ πᾶν νὰ τὰ δῇ, καὶ τὰ δίνει μισιακά.

Ὅταν ἐρχόταν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, οἱ πονηροὶ κολῆγοι του τὸν κατάκλεβαν τὸ δυστυχισμένο.

«Αἰδεσιμώτατε, ξέρεις, τοῦ ἔλεγε ὁ Ἰνᾶς, τὸ χαλάζι τὰ κατάστρεψε τὰ σπαρτά.» Καὶ πῶς χαλάζι! Οὔτε ἕνα σπειρὶ δὲν εἶχε βρεῖ.

«Αἱ! τί νὰ γίνῃ, εὐλογημένε μου, οὕτως εὐδόκησεν ὁ Κύριος!» Καὶ δεχότανε χωρὶς ἀντίρρηση ἕνα τράστο σιτάρι, πού τοῦ ἔφερνε ὁ πονηρὸς κολῆγος.

Ὁ ἄλλος τοῦλεγε:

«Αἰδεσιμώτατε, τὴν προβατῖνα πού μοῦ δώκετε νὰ φυλάξω, τὴν ἔφαγε ὁ λύκος».

«Αἱ! τί νὰ γίνῃ, εὐλογημένε μου! Ὅπως εὐδόκησεν ὁ Κύριος!» Καὶ τὴν προβατῖνα τὴν ἔτρωγε ὁ πονηρὸς τσοπάνης.

«Παπᾶ μου, τοῦλεγε συχνὰ ἡ παπαδιά, δὲ μαζεύεις τὸ χέρι σου, δὲ κοιτᾶς τὸ συμφέρο σου; Ἐχεις παιδιά!»

«Αἱ, παπαδιά μου, ἐμβλέψατε εἰς τὰ πτεῖνα τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ὅποια οὐτε σπείρει ὅτε θερίζει καὶ ὁ πατήρ ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά.»

Κι' ἔτσι ὁ παπα-Δημήτρης τὰ φόρωνε ὅλα στὴ θεῖα Πρόνοια καὶ αὐτὸς ἔμενε ξένοιστος.

Τώρα πῶς τὰ κατέφερνε ἡ παπαδιά νὰναι τὰ παιδιά της πάντα ντυμένα σὰν ἐρχοντόπουλα, πῶς τὰ κατέφερνε, ὅταν ἐρχόνταν μισαφιρέοι, — καὶ ὁ εὐλογημένος ὁ παπα-Δημήτρης ἔφερνε συχνάπο- λὺ συχνά, — νὰ τοὺς περιποιῇται ἀρχοντικά, ἦταν θαῦμα. Μ' αὐτὸ τὸ θαῦμα τὸ κατορθώνουν μόνον ὅσες εἶναι νοικοκυρές σὰν τὴν παπαδιά.

Μιὰ καλοκαιρινὴ μέρα, ὁ παπα-Δημήτρης ἔφαγε τὸ μεσημέρι ὥραϊα μπαρ-

μποῦνια ψητὰ μὲ σάλτσα, ἦιπε ἕνα κα- τοσταράκι κρασί κι' ἐκοιμήθηκε μακα- ρίως σὲ παστρικά καὶ δροσερὰ στρωτί- δια. Τὸ ἀπόγευμα ἐκάθητε στὸν ἥτιο τῆς μουριᾶς, ἔπαιζε τὸ μακρὸ κομπο- λόι του, ρουφούσε ἡδονικά τὸν καφέ του κι' ἐσυλλογιζότανε καλοφαγίες καὶ ξα- πλώματα. Τὸ δροσερὸ ἀεράκι ἔπαιζε μὲ τὰ φύλλα τῆς μουριᾶς καὶ τὰ γένεια τοῦ παπα-Δημήτρη. Οἱ κότες ἐσκάλλαν τὸ χῶμα μὲ τὰ πόδια τους καὶ ἡ κατσίκα δεμένη καὶ αὐτὴ στὸν ἥτιο τῆς μου- ριάς, ἀναχάραζε τεμπέλικα τὴν τροφή της.

Τὴ χώνευση ὅμως καὶ τὴν ἡδονικὴ ἀπόλαυση τῆς φαντασίας τοῦ παπα-Δη- μήτρη διατάραζε ἡ γειτονισὰ τοῦ Μούρ- γαινα.

«Εὐλογεῖτε, ὦρα καλὴ!

«Καλῶς τὴν εὐλογημένη.

«Παπᾶ μου, θὰ μπορέσης αὔριο νὰ πᾶμε στὸν Ἀϊ Γιάννη νὰ λειτουργή- σουμε;»

«Οὐρ, εὐλογημένη μου, βαθυκαλό- καιρο τώρα, πῶς νὰ βγάλουμε κείνον τὸν ἀνήφορο; Δὲν ἀφίνεις τὸ χινόπωρο πού θὰ δροσίῃ;»

«Θεὸς φυλάξοι, παπᾶ μου, τὸ εἶδα ὀλοφάνερο τὸ ὄνειρο. Πρέπει νὰ λειτουρ- γήσουμε, τῶραξ σὴν χάρι του».

Καὶ ὁ παπα-Δημήτρης, ἀφοῦ ἔξυσε λίγο τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κατεβάσῃ ἰδέες:

«Αἱ, δὲν παίρνεις τοῦλάχιστο καὶ τὸ μουλᾶρι σας, νὰ μὲ βγάλῃ τὸν ἀνήφορο;»

«Τὸ θέλουν τὰ παιδιά γιὰ τὸ θέρος, ἀλλὰ γιὰ τὸ χατήρι σου, δέσποτά μου, θὰ τὸ πάρω».

Τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ-πρωῒ ἡ καμ- πανίτσα τοῦ Ἀϊ-Γιάννη σκόρπιζε τὴ γλυκεῖα φωνὴ τῆς μέσα στὸς βράχους, ὅπου ἦταν κολλημένον σὰν σφηκοφωλιά τὸ ἐκκλητάκι. Τὰ πουλάκια, ἀσυνήθιστα στὸν ἥχο αὐτό, ἔπαψαν τὸ πρωῒνὸ κε- λάδμά τους καὶ οἱ σκύλοι στὸ γειτο- νικὸ μαντρί σκορπίστηκαν γύρω μὲ ἄγρια γαυγίσματα, ἀναζητώντας τὸν ἀόρατο ἐχθρὸ πού ἐβγαζε τὴν παράξενη αὐτὴ φωνή.

Μετὰ τὴ λειτουργίαν, ὁ παπα-Δημή- τρης ἄναψε μιὰ φωτίτσα ἀπὸ κάτω στὸν πλάτανο πού ἦταν δίπλα στὴν ἐκκλη- σιὰ κοντὰ σὲ μιὰ δροσερὴ βρυσοῦλα, ἔψησε δύο καφέδες, ἔπειτα ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα καλάθι κεφτέδες καὶ μὲ μεγάλη ὀρεξὴ ἔτρωγαν. Ἡ κυρὰ Μούργαινα μᾶ- λιστα ἔδειχνε ὅτι ἤξευρε καὶ αὐτὴ νὰ καλοτρῶν. Πάντα ὁ παπα-Δημήτρης, ὅσάνκις λειτουργοῦσε στὸν Ἀϊ-Γιάννη, ἔβανε τὴν παπαδιά καὶ τοῦ ἔτρωγε ἀπὸ βραδὺς κεφτέδες. Εἴρετε δὲ τί νόστι- μοὶ πού εἶναι κρύοι κεφτέδες κοντὰ σὲ κρύα βρύση!

Ἀφοῦ ἔγλειψαν καὶ τὰ δάχτυλά τους

ἀκόμα καὶ ἦσαν ὅσο κρασί εἶχε περισ- σέψει ἀπὸ τὴ λειτουργίαν, ὁ παπα-Δημή- τρης ἐχένισε τὰ γένεια του μὲ τὰ δά- χτυλά του, εἰνάζε τὰ ψίχαλα πού ἦταν κολλημένα στὰ γένεια του, καβάλησε τὸ μουλᾶρι καὶ σὲ μιάμιση ὥρα ξαπέζεψ' εὐχαριστημένος ἀπὸ κάτω στὴ μουριά.

Ἡ κυρὰ Μούργαινα, κρατώντας τὸ μουλᾶρι ἀπὸ τὸ καπίστρι, στεκότανε σὰν κολῶνα μπροστὰ στὸν παπᾶ.

«Αἱ, βοήθειά σου, εὐλογημένη μου, ὁ Ἀϊ-Γιάννης.»

«Καλὰ, βοήθειά μου, παπᾶ μου, ἀλλὰ τὸ ἀγῶι δὲ θὰ μοῦ τὸ πλερώσῃ;»

«Ποῖ ἀγῶι, εὐλογημένη μου;»

«Νὰ τὸ ἀγῶι πού σὲ πῆγα καὶ σὲ ἔφερα στὸν Ἀϊ-Γιάννη. Καὶ εἶναι ἡ Αἰδεσιμότης σου τόσο βαρεῖα!»

«Εὐλογημένη μου, ἐγὼ πῆγα γιὰ δουλειὰ δική σου καὶ ἀντὶ νὰ μὲ πλη- ρώσῃς ἐσύ, νὰ σὲ πληρώσω ἐγώ;»

«Παπᾶ μου, κι' ἐγὼ σὲ πληρώνω. Μιὰ δραχμὴ κάνει ὁ κόπος σου γιὰ τὴν λειτουργίαν, κάνει τρεῖς δραχμὲς τὸ ἀγῶι, μὴ χρωστᾷς λοιπὸν δύο δραχμὲς.»

Ὁ παπα-Δημήτρης, ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο κ' ἔξυσε τὸ κεφάλι του:

«Ἐχεις δίκην, εὐλογημένη μου! Πάρε τὸ δέφραγκο.» Κι' ὁ ἅγιος ἄνθρωπος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα διπλὸ καὶ τῶδωκε στὴν κυρὰ-Μούργαινα.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Τοῦ Φωῦχτερλέμπεν]

9.

Ἦ γάρχουν στοχασμοὶ πού μᾶς κρυῶ- νουν, ὅπως ὑπάρχουν κι' ἄλλοι πού μᾶς θερμαίνουν. Οἱ πρῶτοι δὲν εἶναι πάντα θλιβεροί, οὔτε οἱ δεύτεροι πάντα εὐθυμοί. Κι' οἱ δύο μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο.

10.

Ἡ ἀμειβολία, πού εἶναι τὸ πῶ ἀγῶ- νισμὸς ἀπ' ὅλα τὰ συναισθήματα, δια- λύεται μὲ τὴν ἀπελπισία. Ὡστε κι' ἡ ἀπελπισία μπορεῖ πολλές φορὲς νὰ γίνῃ θεραπευτικὸ μέσο.

11.

Ἦ γάρχουν στιγμές, εὐτυχισμένες στιγμές, πού γι' αὐτὲς μποροῦμε νὰ ποῦμε: Τὸ σῶμα εἶναι τόσο πολὺ ὑπο- ταγμένο στὸ πνεῦμα, ὥστε λησμονεῖ τίς ἰδίες του ἀνάγκες. Οἱ δυνάμεις μας ἀνα- πηδοῦν τότε ἐλεύθερα καὶ ρέουν ὀρμητικά σὰ θάλασσα, ἀνάμεσα σὲ παραλλῆλα ὁρατὰ καὶ παραλλῆλα ἀόρατα.

Εὐτυχισμένος ἐκεῖνος πού τοῦ ἐπιφυ- λάσσονται τέτοιες στιγμές, πού μπορεῖ νὰ τίς προκαλῇ μὲ μιὰ ἰδεώδη κατεύ- θυνση τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ καὶ νὰ τίς περιορίσῃ μὲ τὴ φρόνησιν!

Ο ΛΙΒΕΛΛΟΣ

'Αγαπητοί μου,

ΕΛΕΥΤΑΙΑ δημοσιεύθηκε στη Σελίδα Συνεργασίας ένα κομμάτι του Φλώρου Ροδάνθη, που ήταν μια νόστιμη σατυρική ζωγραφιά δυο αδελφιών. Κι' η Διάπλασις είπε στην Κριτική της, πως αν ο φίλος μας είχε

στο νοῦ του ώρισμα πρόσωπα, τότε δεν έγραφε σάτυρα, αλλά λιβέλλο. Κι' άφινε να έννοηται πως ο λιβέλλος, δηλαδή η προσωπική σάτυρα, είναι κακό πράγμα και δεν επιτρέπεται. 'Ο Φλώρος Ροδάνθης τώρα διαμαρτύρεται με γράμμα. Κι' αφού όμολογεί πως, γράφοντας εκείνο το κομμάτι, είχε στο νοῦ του ώρισμα πρόσωπα, — δυο παιδιά γνωστά του, που θέλησε να τα σατυρίσει έτσι γιά... να τα διορθώσει, — προσθέτει: «'Εγώ δεν πιστεύω πως η προσωπική σάτυρα είναι κακό. Άλλως τε όλες οι σάτυρες προσωπικές είναι σήμερα, κι' όχι μόνο σήμερα. Καθώς ξέρεis, ο 'Αρχίλοχος τις καλύτερες σάτυρες του έγραφε γιά να κοροϊδέψη το Λυκάμπα...»

Προβάλλει λοιπόν ένα ζήτημα σπουδαίο. 'Ο λιβέλλος είναι κακό ή καλό; Πρέπει ναπαγορεύεται ή να επιτρέπεται; Κι' αλήθεια οι μεγάλοι σατυρικοί δεν έγραψαν παρά σάτυρες προσωπικές, δηλαδή λιβέλλους; — Πρέπει να όμολογήσω πως στο τελευταίο αυτό, ο Φλώρος Ροδάνθης δεν έχει άδικο. 'Η κλασική φιλολογία είναι γεμάτη από σάτυρες προσωπικές. Και πολλές μάλιστα είναι άθνατα άριστουργήματα. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι μπορούμε σήμερα να σατυρίζουμε, να διασύρουμε, να κοροϊδεύουμε, πεζώς ή έμμέτρως, ένα πρόσωπο γνωστό μας, φίλο μας ή έχθρό, γιά γούστο ή από ένδίκηση, και να τον περνούμε στη Σελίδα, με τη δικαιολογία πως το κάνουμε γιά να τον διορθώσουμε. 'Ε, λοιπόν αυτό δεν είναι καλό. Κι' είχε τόσο δίκιο η Διάπλασις όταν έκανε την παρατήρησή της, όσο κι' ο φίλος μας Φλώρος Ροδάνθης όταν έκανε τη διαμαρτυρία του.

Μά πως συμβιβάζονται αυτά, που είναι τόσο αντίθετα; Πως μπορεί να έχουν δίκιο δυο, που ο ένας λέει καλό κι' ο άλλος κακό, ο ένας μαῦρο κι' ο άλλος άσπρο; — Νά σάς το εξηγήσω: Τα παραδείγματα από την κλασική φιλολογία δεν είναι όλα, πέρα-πέρα, άξιμιμητα, ούτε μερικές γενικότητες μπορούν να εφαρμοζονται 'ς όλες άνεξαιρέτως τις περιστάσεις. 'Αν ο 'Αρχίλοχος π.χ. έσατύρισε

το Λυκάμπα, δεν σημαίνει ότι μπορώ κι' εγώ να σατυρίσω τον 'Αλφα ή τον Βήτα ιδιώτη, ούτε πολύ λιγώτερο πως μπορώ να στείλω τη σάτυρά μου να δημοσιευθή στη Σελίδα της Διαπλάσεως. Γιά το ένα, θα έπρεπε να ήμουν 'Αρχίλοχος' γιά το άλλο, θα έπρεπε να ήταν η Διάπλασις έφημερίδα, από κείνες που δημοσιεύουν «διατριβές επί πληρωμής». Καταλαβαίνετε, πιστεύω, τι λέω τώρα, και φαντάζεσθε τι θα γινόταν αν άνοιγαμε τη Σελίδα στην προσωπική σάτυρα, ανακηρύττοντάς την γιά κάτι καλό, ωφέλιμο, συγχωρημένο: 'Οα την κάναμε μια έλευινή λιβέλλογραφία και θα προκαλούσαμε τη γενική άγανάκτηση. Ούτε θα μάς δικαιολογούσε το ότι, ανάμεσα 'ς εκατό κομμάτια, θα βρισκόταν κι' ένα-δυο νόστιμα σαν τα «'Αδελφάνια» του Ροδάνθη, που η Διάπλασις πάλι τα δημοσίευσε με την ιδέα πως δεν έξωγράφιζαν πρόσωπα πραγματικά. Το κακό που θα έδωγαν, θάταν πολύ μεγαλύτερο απ' το καλό...

Λιβέλλος ονομάζεται ή προσωπική σάτυρα άνεξαρτήτως από τη φιλολογική της αξία. 'Υπάρχουν λιβέλλοι που είναι άριστουργήματα' πάντα λιβέλλοι όμως είναι. Μή βλέπετε, αν έπέρασαν χρόνια ή οίωνες από τότε που γράφηκαν κι' αν ο καιρός τους εξέλειψε τον προσωπικό τους χαρακτήρα. Συλλογισθήτε μόνο τους σύγχρονους λιβέλλους, εκείνους που γράφονται σήμερα έναντίον προσώπων, βγαίνοντας, θα τάπαντήσουμε στο δρόμο. Είναι σωστό αυτό; 'Εγώ νομίζω όχι. Κι' 'Αρχίλοχος αν είναι κανείς, και Γκυβενάλης, μπορεί έξαιρέτα να σατυρίσει γενικά και να ώρελή την κοινωνία, αποφεύγωντας κάθε προσωπικό. Φυσικά, ένα πρόσωπο, είτε με τις κακίες του, είτε με τις γελοίες του άδυναμίες, με τα έλαττώματά του, μάς έμπνεί τη σάτυρα. Στη ζωγραφία μας όμως, και προπάντων όταν το πρόσωπο που μάς έμπνεί, είναι ιδιώτης, μπορούμε ναλλοιώσουμε μερικά χαρακτηριστικά, ώστε να μη φαίνεται ποτέν είχαμε μοντέλο. Και ναποφύγουμε έτσι το προσωπικό. Γιά να μη βρούμε, το κάτω-κάτω, και το μπελά μας.

Δεν άρνούμαι, ότι υπάρχουν και περιστασεις που ή προσωπική σάτυρα επιβάλλεται στο σατυρικό ποιητή. 'Ενα γνωστό πρόσωπο, διάσημο κάποτε, κάνει κάτι γελοίο, κάτι άξιο σατυρισμού. 'Οα το σατυρίσω. Πρέπει όμως να περιορισθώ στη δημόσια αυτή πράξη του, χωρίς νανακατέμω τίποτα από την ιδιωτική του ζωή, τίποτα από τα σωματικά του έλαττώματα, τίποτα το καθαρώς προσωπικό, το πρόστυχο και το χυδαίο. 'Ο Ούγος Φώσκολος π.χ. ο μεγάλος ζακυνθινόταλος ποιητής, έσατύρισε κάποτε το Μόντη, άλλον ιταλό ποιητή, που κατά την ιδέα του είχε μεταφράσει άσχημα τον 'Όμηρο, χωρίς να ξέρη καλά έλληνικά, αλλά με τη βοήθεια

προγενεστέρων μεταφραστών του. Κι' έγραφε κάτω από την εικόνα του το έπιγράμμα: «Αυτός είναι ο Νικόλαος Μόντης, ίππότης, μέγας μεταφραστής... των μεταφραστών του 'Όμηρου.» Και ο Μόντης τον ξεδίκηθηκε με μια προστυχιά: «Αυτός είναι ο Ούγος Φώσκολος κτλ., που όταν έδω μου γρόθοι έπαιξαν τον κυριώτερο ρόλο — πως αν έπιχειρούσαν ποτέ το πατριμικό έναντίον του Κάπη, θα μ' έύρισκαν έτοιμο να τον υπερασπισθώ και να τον εκδικήσω.»

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του ΗΕCΤΟR ΜΑΛΟΤ
[Βραβευμένο από την Γαλλ. 'Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΣΤ'. (Συνέχεια)

'Ο Ματτίας δεν μού είπε λέξη και γυρίσαμε τρεχάτοι στην αϋλή του Κονκινου Λέντος. 'Ο πατέρας, ή μητέρα και τα παιδιά ήταν ολόγυρα στο τραπέζι κι' έδίπλωναν ύφασματα. Πέταξαν στο τραπέζι τις μάλλινες κάλτσες κι' ο 'Αλλεν γέλασε δυνατά.

— Νά ένα ζευγάρι κάλτσες, είπα τις έκλειψε σήμερα ο Κάπης, που τον έμαθαν να κλέβη. 'Υποθέτω πως το έκαναν γιά γούστο, στ' άστεϊα.

Η φωνή μου έτρεμε καθώς μιλούσα, αλλά ποτέ δεν αίσθάνθηκα τον έαυτό μου πιδ άτρομο, πιδ σταθερό.

— Κι' αν δεν τώκαναν γιά γούστο, τί θάκανες, σε παρακαλώ; ρώτησε ο πατέρας μου.

— 'Οαδενά μια πέτρα στο λαιμό του Κάπη και, αν και τον αγαπού πολύ, θα πήγαινα να τον πνίξω στον Τάμεση. Δεν θέλω να γίνω ο Κάπης κλέφτης, όπως δεν θέλω να γίνω κι' εγώ. 'Αν έπίστευα πως μπορεί να συμβή αυτό μια μέρα, θα πήγαινα να πνιγώ μαζί του άμέσως.

'Ο πατέρας μου με κοίταξε κατάματα κι' έκαμε ένα κίνημα θυμού, ο να θέλε να με συντρίψη. Τα μάτια του μ' έκαιγαν, δεν χαμήλωσα όμως τα δικά μου. Και λίγο-λίγο, το πρόσωπό του, που το είχε συσπάσει ο θυμός, ξαναγύρισε στο φυσικό του.

— 'Εχεις δίκιο, μού είπε' τώκαμα γιά γούστο, στ' άστεϊα. 'Αλλά γιά να μη ξαναγίνω αυτό το παιγνίδι, ο Κάπης στο εξής θα βγαίνει μαζί σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΣΤ'.

Τα άρατα σπάργανα βγήκαν ψεύτικα. 'Ο 'Αλλεν κι' ο Νέδ μού έδειχναν μια έπίμονη αντίπαθεια. 'Ο,τι κι' έκανα γιά να κατακτήσω την άγάπη τους, το δεχόνταν με τρόπο έχθρικό.

Ήταν φανερό πως δεν με θεωρούσαν έλεφό τους.

Μετά το έπεισόδιο του Κάπη, ή θέση μας ξεκαθάρίσθηκε, γιάτι τους έδωσα να καταλάβουν, — όχι με λόγια, αφού δεν μπορούσα να μιλώ εύκολα τάγγλικά, αλλά με μια ζωνηρή παντομίμα, όπου οι δυο μου γρόθοι έπαιξαν τον κυριώτερο ρόλο — πως αν έπιχειρούσαν ποτέ το πατριμικό έναντίον του Κάπη, θα μ' έύρισκαν έτοιμο να τον υπερασπισθώ και να τον εκδικήσω.

'Ετσι με τους άδελφούς μου ήμαστε τάν έχθροι' κι' αφού δεν είχα άδελφούς, δοκίμασα τουλάχιστο ναποκτήσω άδελφές. 'Αλλά ή 'Αννα, ή μεγαλύτερη από τα κορίτσια, δεν έδειχνε καθόλου καλύτερες διαθέσεις τί μένα και δεν περνούσε ήμέρα χωρίς να με πειράξει, χωρίς να μού παίξει ένα άσχημο παιγνίδι, — και δυστυχώς ήξερε πολλά.

Δεν μού έμεινε παρά ή Καίτη. Αυτή ήταν πολύ μικρή, — τριών χρονών μόλις, — ώστε να μπη στο συνταίρισμα των άδελφών της. Και δεν με άντιπαθούσε, όχι. Στεκόταν μάλιστα και να τη χαϊδεύω, πρώτο γιάτι έδωξα τον Κάπη να της κάνει τα παιγνίδια του, και δεύτερο γιάτι άργότερα, όταν μού ξαναδόθηκε ο Κάπης, της έεργνα μισομόνια, μισοκότα, πορτοκάλια, που μάς έρριχναν στις παραστάσεις μας με μεγαλόπρεπο ύφος τα πλουσιόπαιδα, λέγοντας: «Γιά το σκυλί!» Νά δίνη κανείς πορτοκάλια γιά ένα σκυλί, δεν ήταν βέβαια φρόνιμο' τα δεχόμουν όμως, αφού μπορούσα να έξυμηνίζω με αυτά τη μίς Καίτη και ναχω, μέσα σε τόσο οικογένεια, μια τουλάχιστο άδελφούλα...

'Ο παππούς εξακολούθησε να μού κάνει «κχχ!» κάθε φορά που δοκίμαζα να τον πλησιάσω. 'Ο πατέρας μου δεν νοιαζόταν γιά μένα και δεν μού μιλούσε παρά όταν επρόκειτο να μού ζητήση, κάθε βράδυ, την είσπραξη της ήμέρας. 'Η μητέρα μου, τις περισσότερες ώρες, βρισκόταν μεθυμένη. 'Ο 'Αλλεν, ο Νέδ κι' ή 'Αννα με μισούσαν. Μόνο ή μικρή Καίτη στεκόταν λίγο να τη χαϊδεύω, αλλά κι' αυτή όταν είχα τις τσέπες γεμάτες.

Τι φοβόρο γιά μένα!...

'Ετσι, στη λύπη μου, αν και στην αρχή απέκρουσα τα συμπεράσματα του Ματτία, έφθασα να συλλογιέμαι πως αν ήμουν πραγματικώς παιδί αυτής της οικογενείας, έπρεπε ναχω γιά μένα άλλα αίσθήματα απ' αυτά που μού έδειχναν, και πως εγώ δεν είχα κάμει τίποτα, γιά ν' άξιζω τόσο άδιαφορία και τόσο σκληρότητα!

'Όταν ο Ματτίας μ' έβλεπε συλλογισμένο και λυπημένο, καταλάβαινε την αίτία και μού έλεγε, σά να μιλούσε μόνος του:

— Είμαι περίεργος να ιδώ τι θάπαντήση ή μάνα Μπαρμπερίνα.

Γιά να παρω αυτό το γράμμα, που της έγραφα να μού το στείλη πόστ-ρεστάντ, άλλαξαμε το καθημερινό μας δρομολόγιο και, αντί να πηγαίνουμε στο Χόλμπορν από το Ούέστ-Σμίθ, κατεβίναμε ως το Ταχυδρομείο. Γιά πολύν καιρό, κάναμε άδικο αυτό το δρόμο. 'Αλλά μια μέρα, το γράμμα που περίμενα με τόσο άνηπομονησία, μού παραδόθηκε.

Το μέγαρο του Κεντρικού Ταχυδρο-

«Αυτή την ιδέα έσχημάτισα κι' εγώ από τα ρούχα που φορούσες όταν σ' έφερε στο σπίτι μας ο Μπαρμπερής, ρούχα που μόνο ένα πλουσιόπαιδο μπορούσε να έχη. Μού ζητάς να σου περιγράψω πως ήταν τα σπάργανα που σε είχαν τυλιγμένο. Μπορώ να το κάμω εύκολα, γιάτι φύλαξα όλα αυτά τα πράγματα, που χρητίμευαν γιά ναναγνωρίσθης την ήμέρα που θα σε ζητούσαν οι γονείς σου, — πράγμα που, κατ' ατή γνώμη μου, πνέντα θα συνέβαινε.

«Μά πρώτα-πρώτα πρέπει να σου πω πως καθαυτό σπάργανα, με φασκίες, δεν είχες. 'Από συνήθεια μεταχειρίσθηκα παραπάνω αυτή τη λέξη, έπειδή έμεις

σπαργανώνουμε και φασκιώνουμε τα μωρά μας. 'Εσύ δεν ήσουν σπαργανωμένος, αλλά ντυμένος' και να τί φορούσες: μια σκούφια νταντελλένια, που δεν είχε τίποτε το ξεχωριστό, εκτός από τον πλοστο και την ώμορφιά της' ένα πουκαμισάκι από μπατίστα με θαντελλίτσα στο λαιμό και στα μανίκια' μάλλινες καλτσίτσες άσπρες και πλεκτά παπουτσάκια, άσπρα έπίσης, με φουντίτσες μεταξωτές' ένα μακρύ φόρεμα (φουστάνι) από φανέλλα άσπρη κι' ένα έπανωφόρι μεγάλο, με κουκούλα, από άσπρο καζιμίρι με μεταξωτή φόδρα και με ώρατα κεντήματα.

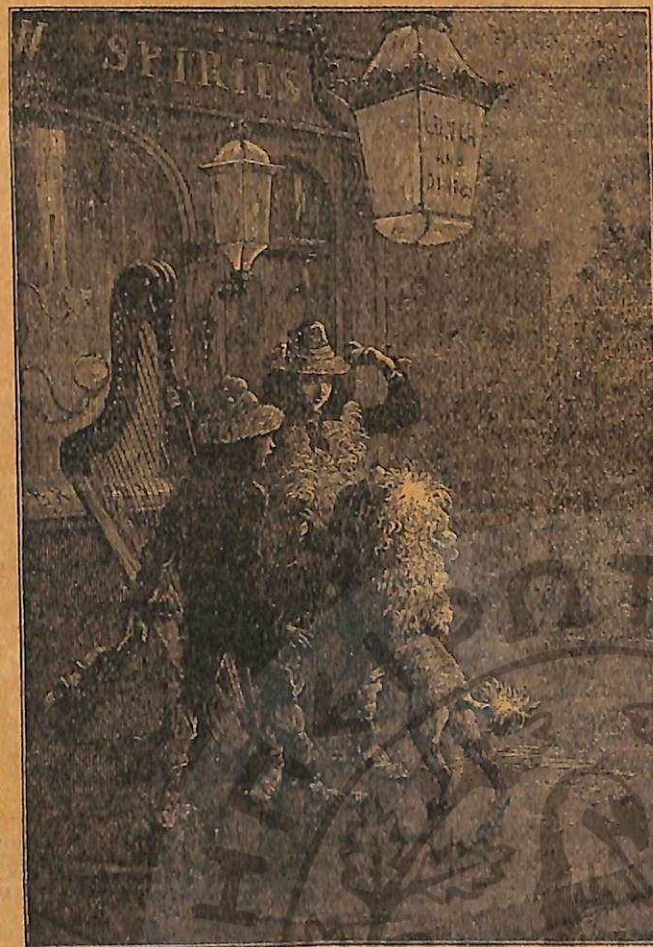
«'Ετσι ντυμένος, ήσουν άπάνω 'ς ένα στρωματάκι από μαμπαίκι, σκεπασμένο με φανέλλα. Και στην 'Αστυνομία, όπου σε είχαν, φαίνετα, άλλαζει, σου είχαν βάλει από κάτω σου μια κοινή πετσέτα. Σημείωσε ότι κανέν' από τα πράγματα αυτά δεν ήταν μαρκαρισμένο. Κι' από το στρωματάκι, καθώς κι' από το φανελένιο σκέπασμα, ήταν κομμένες οι γωνίες, όπου θα όπήγχαν βέβαια οι μάρκες. Αυτό σημαίνει πως εκείνοι που σε πέταξαν, πήραν τα μέτρα τους ώστε να μη γνωρισθής.

«Αυτά, άγαπητέ μου Ρεμάκη, είχα να σου πω. 'Αν σου χρειάζονται τα σπάργανά σου, γράψε μού να σου τα στείλω.

«Μην πικραίνεσαι, καλό μου παιδί, που δεν μπορείς να μού κόμης τα μεγάλα δώρα που μού υποσχέθηκες. 'Η άγελάδα, που την άγόρασες με λεπτά δικά σου, άξιζει γιά μένα περισσότερο απ' όλα τα δώρα του κόσμου. Με χαρά μού σου γράφω πως είναι λαμπρά στην ύφεια της, γάλα έχει πάντα άφθονο και έτσι με άνακουφίζει τώρα πολύ. Ποτέ δεν τη βλέπω χωρίς να θυμηθώ σένα καθώς και το καλό σου σύντροφο Ματτία.

«Γράψε μού όποτε μπορείς να μάθω τα νέα σου, που έλπίζω να είναι καλά.

(Έπεται συνέχεια!)

«Φαίνονταν τόσο περήφανος, εύχαριστημένος...» (Σελ. 237, στ. γ')

μείου δεν είναι μέρος κατάλληλο γιά διάβασμα. Πήγαμε λοιπόν σε μια έδροστοιγία εκεί κοντά, κι' αυτό μούδωσε καιρό να συνέλθω από τη συγκίνησή μου. Το γράμμα της μάνα-Μπαρμπαρίνας, γραμμένο με το χέρι του παπά του χωριού μας, έλεγε τάκόλουθα:

«'Αγαπητέ μου Ρεμάκη,

«'Απόρητα και πικράθηκα μ' αυτά που μού γράφεις, γιάτι ο μακαρίτης ο Μπαρμπερής μούλεγε πάντα, — και τότε που σε βρήκε στη λεωφόρο Μπατεϊγ, κι' ύστερα που μίλησε με τον κύριο που ήλθε στο Σιαβανό, — πως οι γονείς σου ήταν πολύ-πολύ πλούσιοι.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΟ

Θέλησα νά μάθω
Τί λογί'ν τού σκοταδιού τὸ χάδι·
Φύσηξά τὸ φῶς μου
Κι' ἔγινε τριγύρω μου σκοτάδι.

Καὶ τότε χιλιόφεγγα
Φῶτα λάμπανε σ' ὅλα τὰ μέρη
Κι' ἀκούσα πρωτάκουστες
Ἀρμονίες πού μοῦφερε τ' ἀγέρι.

Κι' ὅταν ἐποτίστηκα
Ἀπὸ τὸν σκοταδιὸν τ' ἀπειραφῶτα,
Ἀναψα τὸ φῶς μου
Κι' ἔγινε σκοτάδι σὰν καὶ πρῶτα.

Μεσοηρικὴ Ἀντή

ΑΝΘΙΣΤΑΤΙΚΗ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Ποτὲ ἀπὸ τότε πού βγήκαν τὰ
καϊνούργια φύλλα τὸ δέντρο τῆς
αὐλῆς, δὲν εἶδαν ἔτσι τὸν οὐρανὸ!
Τὴ παράξενο χρώμα ποῦχει σή-
μερα! Μοιάζει σὺν τίς πλάκες
τῆς αὐλῆς. Κι' οὐτὲ ἥλιος! Τὰ
φύλλα ἀπ' τὴ λύπη τους ἔχουν
πάρει ἕνα σκοτεινὸ χρώμα. Ὁρι-
σμένως καὶ ἔχει ἀλλάξει· ἡ δρο-
σιὰ εἶναι πολὺ κρύα κι' οἱ στα-
γόνες τῆς πολὺ βαρεῖς σήμερα...
Τὴ μεγάλες σταγόνες! Πού οἱ
λαμπιερὲς δροσοσταλίδες τῆς αὐ-
γῆς! Μήπως πρόκειται νὰ πεθā-
νουν τόσο γρήγορα; Μία ἀσπρη κη-
λίδα φάνηκε στὸν οὐρανὸ· μοιά-
ζει σὰν τὸ φεγγάρι· ἀξάφνη ἕνα
κύμα ἀπὸ λαμπρὸ φῶς ἐτύλι-
ξε τὸ δέντρο· καὶ τὸ δέντρο
λές κι' ἐγέλασε, ἀστραψαν στὰ
φύλλα του σμαράγδια καὶ διαμάν-
τια, καὶ δαντέλλες ἀπ' ἀσημί
καὶ σκιά σχηματίστηκαν στὶς βρε-
γμένες πλάκες. Ἐνα πουλάκι πέ-
ταξε ἀπ' τὴν ἀντικρινὴν στέγη στὸ
δέντρο, τὰ φύλλα σείστηκαν καὶ
ἕνα σωρὸ ἀσπρες φλογίτσες ἔπεσαν
καὶ πνίγησαν στὶς λιμνοῦλες τῆς
αὐλῆς. Ἡ γαλανὴ κηλίδα ἀπλώ-
νεται στὸν οὐρανὸ, ἡ μελαγχολία,
πέρασε.

Κυθέρεια

Σ' ἕΝΑ ΚΑΝΑΡΙΝΙ

Κοιμένο καναρίνι! Φτωχὸ που-
λάκι!...
Πέθανε, καὶ ἡ ψυχούλα του πέ-
ταξε ἀπ' τὸ κορμιά του ἔξω ἀπ'
τὸ κλουβί, ψηλά πρὸς τὸ φῶς, πρὸς
τὸν αἶμα!

Κάθε μέρα, ἄμ' ἀνοίγα τὸ παρά-
θυρό μου, ἔβλεπα, σ' ἀπέναντί
μου, τὸ μικρὸ τὸ καναρίνι νὰ
πηδάει σὰν τρελλὸ μεσ' ἐπὶ τὸ κλουβί
καὶ νὰ συμπαί με δύναμι τὰ σίδε-
ρα τῆς φυλακῆς του!

Ἀκόμα προχθὲς τὰκούγα νὰ τρα-
γουδᾷ τὸ χαροῦντο σκοπὸ του
πού τότε μ' εὐχαριστοῦσε! Ποιὸς
ἔφερε! Ἰσως αὐτὸς τὸν ὁ σκοπὸς
δὲν ἦταν τραγουδῆ χαροῦ, ἀλλὰ
τραγουδῆ λύπης· ἕνα τραγουδὶ νο-
σταλγίας πρὸς τὴ χαμένη ἐλευθε-
ρία, πρὸς τὸν ἥλιο, πρὸς τὰ δέν-
τρα, πού με τὰ πράσινα κλαδιά
τους τὸ χαιρετοῦσαν ἀπὸ μακριά!

Καὶ τώρα δὲ ξη πιά, τὸ μικρὸ
πουλάκι.... Ἡ ψυχούλα του πέ-
ταξε ἐκεῖ μακριά, στὰ πράσινα
δέντρα πού τόσο λαχταροῦσε ἅμα
ἦταν στὸ κλουβί!

Κανένας δὲν τὸ λυπήθηκε, κα-
νένας δὲν κατάλαβε τὸν καὶ
του... Πέθανε ἀπ' τὸν κρυφὸ του
πόνο, καὶ μόνο τώρα ἡ μικρὴ του
ψυχὴ γύρισε ἐκεῖ ὅπου εἶχε περά-
σει τίς πρῶτες καὶ τίς ὁμορφώτε-
ρες ἡμέρες τῆς ἀμοιρῆς ζωῆς του.

Καίμενο καναρίνι! Φτωχὸ που-
λάκι!... Φριδολίνη

ΤΟ ΦΥΛΛΟ

— Ἀπ' τὸ δέντρο σου πεσμένο,
Φτωχὸ φύλλο ξεραμένο,
Πές μου ποῦ πᾶς;
— Μὴ μὲ ρωτᾷς!

Ὁ ἄγριος ἔσπασε βορριάς
τὸ μικρὸ κλῶνο τῆς ἑλῆς
Ποῦ ἀπάνω του κρατιόμουν
Καὶ ἀπ' αὐτὸν τρεφόμουν.
Ἀπὸ τότε με γυρίζει
Ὁ βορριάς π' ἄγρια σφυρίζει,
Ἀπ' τὰ βουνὰ στὶς πεδιάδες
Κι' ἀπ' τὰ δάση στὶς κοιλάδες.
Πάω καὶ παντοῦ κυλιέμαι
χωρὶς νὰ παραπονιέμαι,
Πάω ὅπου πάνε ὅλα,
Φύλλα, ἀνθὶ μυροβόλα,
Ὅπου πᾶν φύλλα Τσουνκιδιάς
Καὶ φύλλα Τριανταφυλλιάς.
(Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ) Ἀδωνίς

ΑΠ' ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἦταν σηκωμένα στὸ μάθημα
τῶν Λατινικῶν τέσσερα παιδιά.
Εἶχαν Ὀβίδιο. Διάβασε ὁ πρῶ-
τος ἀκόμπιαστα τὴν ἀνάγνωση,
εἶπε καὶ τὴν ἐξήγησι. Ἦρθε ἡ
σειρά τοῦ δευτέρου. ἔβαλε τὴν
ἀνάγνωση κι' ἄρχισε νὰ ἐξηγῇ.
Τὸν κῆτταξε. Τὸ πρόσωπό του ἔ-
δειχνε μιὰ βαθεὶ ἀφοσίωση καὶ
τὰ μάτια του τρεχαν γοργὰ πάνω
στὶς γραμμὲς τοῦ βιβλίου. Τὰ χέ-
ρια του ἔτρεμαν κι' ἡ φωνὴ του,
τὸ ἴδιο τρεμμένη, χανόταν στὴ
μεγάλῃ τάξη.

Ἐρρίξα τὰ μάτια μου στὸν πρῶ-
το. Φαινόταν πῶς παρακολουθοῦ-
σε. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ροδι-
σμένο ἀπὸ τὴ λάμψη τῆς εὐχαρί-
στησής του. Κάπου—κάπου μόνο,
ὅταν ὁ ἄλλος ἔλεγε τίποτε λανθα-
σμένο, σοβαροποιοῦνταν καὶ πέ-
ταγε τὸ χερί του.

Ἐφερα τὰ μάτια μου στὸν
τρίτο. Ἦταν κι' αὐτὸς χλωμὸς
κι' ἀφοσιωμένος στὸ βιβλίο του.
Δὲ σήκωνε τὰ μάτια, μήτε πετοῦ-
σε τὰ χέρια. Μόνο μιὰ φορὰ καὶ
ψιθύρισε, μὰ μ' ἕνα τέτοιο ὕψος
ποῦδεῖχνε τὴν ἀνυπομονησίαν του
ποῦ νὰ πῇ κι' αὐτὸς.

Κῆτταξα καὶ τὸν τέταρτο. Δὲν
κῆτταξε στὸ βιβλίο· εἶχε σκύψει
καὶ κατ' ἔλεγε σ' ἕναν τοῦ μικρο-
στοιγοῦ θρανίου. Τὸ πρόσωπό του
εἶχε τὴν ὄψη τ' ἀνθρώπου, πού
ἔχει πῶς ἔχει καιρὸ ἀκόμα...

Κῆτταξα—ἐπιτέλους— καὶ στὸ

βιβλίον μου. Τὸνομά μου ποῦταν
στὴν ἄκρη γραμμένο, με παρέσυ-
ρε,—ἐκεῖνο τὸ ὄρατο Φ καὶ ἡ
καλλιτεχνικὴ οὐρά τοῦ Σ—
κι' ἀντὶ γὰ προσέχω στὸ μάθημα,
ἄρχισα ν' ἀραδιάζω στὸ σημειω-
ματάριό τ' ὀνομά μου. Ἐνα ὅμως
«τί λέμε» τοῦ καθηγητῆ μοῦκοψε
τὴν φόρα καὶ μοῦγραψε μ' ἕνα μη-
δενικὸ τὴν ψυχολογία μου στὸν
κατάλογο!

Κοῦκος Ἀηδόνης

ΝΑΥΑΓΙΟ

Δὲν εἶχε δύσει ἀκόμα ὁ ἥλιος
κι' ἕνα καράβι τρικάρταρο ἦρθε
κι' ἄρξε ἀντίκρου σ' τὸ βράχο,
βαθεῖα ὡς ἕνα μίλλι.

Ὁ καπετάνιος βγήκε σ' τὴν
στεριά γιὰ κάτι ὑποθέσεις πού εἶ-
χε σ' τὸ λιμεναρχεῖο, καὶ δὲν θὰ
γύριζε προτῆτερα ἀπὸ τὰ μεσάνυκ-
τα. Στὸ καράβι μεῖνανε καμμιὰ
δεκαριά γαῖτες, πού ἀφοῦ ῥίξαν
τὶς δύο ἄγκυρες, μαζεψήκανε μέ-
σα σὲ μιὰ καμαρίτσα μπροστὰ σ'
ἕνα μαγγάλι, χωρὶς νάχουνε κα-
νένα νὰ φυλάει στὴν κουβέτα.

Ἦταν ἀρχὲς τοῦ Δεκεμβριοῦ καὶ
τὸ κρύο τόσοτερό. Σέλιγο νύκτωσε
καλὰ δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ διη-
τῇ τὴν μύτην του. Σάφηνον σηκώθηκε
ἕνας τραμπούκας. Θεόρατα κύ-
ματα ἄρχισαν τὸν τρελλὸ τὸν χορὸ
ἐπάνω στὴν πρὸ ὀλίγου κρυσταλ-
λένια ἐπιφάνεια τῆς Μαύρης Θά-
λασσας.

Τὸ καράβι δὲν ἦταν σὲ ἀσφά-
λεια, γιατί ἡ Τραπεζούντα δὲν
ἔχει λιμάνι, καὶ μάλιστα πού νὰ
προφυλάγεται ἀπὸ τὸν Τραμουν-
τάνα, πού ἔρχεται ἀπὸ τίς στέ-
πες τῆς Ρωσσίας, καὶ σ' τὴν
μπόρα του ἔσπασε τίς ἄλυσσίδες
τῶν ἄγκυρῶν καὶ τὸ καράβι χορο-
πιδώντας ἀπάνω στὰ κύματα σὰν
καρουδόφλουδο, ἦρθε καὶ χώθηκε
ἀνάμεσα σὲ δύο σκοπέλους πού
ἦταν ἀδύνατον νὰ βγῇ πιά ἀπὸ ἐκεῖ
παρὰ μόνο σὲ συντρίμια.

Σὲ λίγο, μερικὲς βάρκες φθά-
σαν με κόπο καὶ περιμάζεψαν τοὺς
ναυαγούς· μὰ τὰ κύματα πού ἀγρί-
ευναν ὀλοένα, δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ
πάρουν καὶ πράγματα.

Τὸ πρῶτὸ ἡ θάλασσα ἡσύχασε,
μὰ τὸ καράβι δὲν ἦταν πιά· πολλὰ
συντρίμια του μολογοῦσαν τὸ θλι-
βερὸ τὸν τέλος.

Ἡ Μαύρη Θάλασσα ἐπρόσθεσε
ἀκόμα ἕνα σ' τὰπειράδιμα θύμα-
τά της.

Ἐλεύθερη Πατρίδα

Τ' ΑΗΔΟΝΙ

— Γιατί, γλυκόλαλη χορδὴ τῆς
μαγεμένης λύρας, γιατί, τραγου-
διστὸ μου ἀηδόνι, τὸ τραγοῦδι
σου ἔπαψε; Μὴν ἔχασες τὴ λαλιά;
μὴν τὸ τραγοῦδι ἔχασες; Μὴν ἡ
Νύχτα με μάλωσε; μὴ σ' εἶδρε τ'
Ἀγέρι; Τ' ἀρχνοόχλωμο Φεγγάρι
μὴ σοῦ πικρομίλησε;

— Διαβάτη, πάψε, μὴ ρωτᾷς, μὴ
τὴν ψυχὴ μου δέννεις! Δὲν ἔχασα
τὸ τραγοῦδι, μὴν ἔχασα τὴ λαλιά.

Μήτ' ἡ Νύχτα με μάλωσε, σ'
εἶδρε τ' Ἀγέρι. Μήτε καὶ τ'
γυρόχλωμο Φεγγάρι με πίκρε.
Μόν' τὸ τραγοῦδι μου σβήνεται
τὸν καὶμὸ τῆς ὁφάνιας.

Μακεδονικὸς, Ἐ

ΟΙ ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΕΣ

Τὶ περιμένουν αὐτὰ τὰ λευ-
κίτρινα μακριὰ σκουλήκια; Που-
μερικά, σεργιόνα μετὰ τὴν κοί-
την σπῶνουν τὸ κεφάλι τους, αἰ-
ζητοῦν κατὰ τί;

Εἶναι μεταξοσκώληκες.

Ξεράθηκαν τὰ μουρόφυλλα

καὶ ἔζητοῦν ἄλλα δροσερά.

Καὶ νὰ σὲ λίγο ἕνα παιδί

φέρει φρέσκα μουρόφυλλα

τάραδιάζει ἀπάνω στὸ ἄσπε-

τόνι.

Ἀ, μετὰ τὴν ἀπληστία, μετὰ τὴν
ρίστη, τὰ λευκίτρινα σκουλή-
κια εἰσέρχονται τότε στὸ φαλ-
όλο τὸ δαμάτιο, δὲν ἀκούς πᾶς
ἕνα κῆις—κῆις.

Τὰ σκουλήκια τρῶνε τὰ φύλλα
πὺρ μέσα τους θὰ γίνουν μετα-

Ἀναμπετος Ἐ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὅποιος μόνος τοῦ ὁμοιοῦ
κοροϊδεύειτὰ ἴδια τὸν ἐλατοῦ
νομίζει πῶς τὰ μικραίνει στὰ
τα των ἄλλων καὶ πῶς καὶ
ἄλλος δὲν μπορεί νὰ τὸν κατη-
ρήση ἢ νὰ τὸν κοροϊδέψῃ γι' αὐ-

τὸν.

Γιὰ τίς γυναῖκες, φίλοι εἶναι ἐν-
νῶ, πού στὴ λύπη τους θὰ μπο-
ρῇ ἀπλῶς νὰ τίς παρηγορήσῃ· γι'
τοὺς ἄνδρες ὅμως φίλος εἶναι ὁ
κεῖνος, πού ὅταν ἔχουν ἀνάγκη
ἀπὸ χρήματα, θὰ τοὺς δώσῃ.

Ὅπως τὰ ὄνειρα, ὅταν τὰ βλέ-
πουμε, νομίζουμε πῶς εἶναι πραγ-
ματικότης, ἔτσι καὶ τὴν παιδικὴν
ἡλικία, ὅσο βρισκόμαστε σ' αὐ-
τὴ, τὴν θεωροῦμε πραγματικὴν·
ὅταν τὴν περάσωμε, τὴν θυμόμα-
στε σὰν ἕνα ὄνειρο μακρινοῦ, ὄνει-
ρο εὐτυχίας.

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὴ στιγμὴν
πού σὰν τὸς πρωτόπλαστους βγί-
κε διωγμένος ἀπ' τὸν παράδεισον
εἶναι ἡ ἐποχὴ πού φεύγει κι' αὐτὸς
ἀπ' τὴν αἰθῶα, εὐτυχισμένη καὶ
ξένοιαστη παιδικὴ ἡλικία.

Ἀγέρι

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ φοβητὸς Νίκος πρόκειται
νὰ κάμῃ μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι καὶ
τὴν ἀποφεύγει.

Μιὰ μέρα λέγει ὅς ἕνα φίλο του

— Ἀχ, ἀνακουφίστηκα! Πῆρα

σήμερα στὸν γιὰτὸ τὸν κ. Κ.

— Μὰ ὁ κ. Κ. δὲν εἶν' ἔδδ...

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀνακουφί-

στηκα, ὅταν αὐτὸς εἶπαν πῶς λεί-
πε σὲ ταξίδι...

Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Ἀρεόμητο Ἐδῶνα

Ὁ Κώστας διαβάζει ἐφημε-

ρίδα.

Κάτω—κάτω, σὲ μιὰ στήλη, βλε-

πει: «...τὰ δὲ τηλεβόλα θὰ γίνον-

ται ἀπὸ τοῦδε...»

πρὶν γυρίσῃ τὸ φύλλο, νὰ
τὴ συνέχεια, φωνάζει:

Μπαμπά, τί μέταλλο πάλι
αὐτὸ τὸ οὐδὲ πού θὰ γί-

ναι τὰ κανόνια;

Ἐστᾷ ἀπὸ τοῦ Νεῖλου

Τοτὸς στὴν ἀδελφὴν του:

Νίνα, ἂν τὸ βρῆς τί ἔχω ὅς

τὸ καλαθί, θὰ σοῦ δώσω καὶ

ἕνα τσαμπί.

Ἡ Νίνα, πὺρ ἔξυπνη:

Ροδάκινα!

Ἐστᾷ ἀπὸ τοῦ Ἀοράτου Πυγμαχού

ΠΙΣΤΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

ΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης μετ' (60

δρ. 8 καὶ ταχυδρομ. δρ. 9.

Ὁ ὅμα τὸ Φθόνον (μετ' 20

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 50.

Ὁ Μούσα τῶν Παίδων (ποιή-

δρ. 3 καὶ ταχυδρομ. δρ. 30.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδες)

δρ. 0,50 καὶ ταχυδρομ. δρ. 0,55

Ὁ Νίκος δ' Νικίου (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Πυρετισμὸς (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Ὁ Παιδικὸς Πνεῦμα (μετ' 24 εἰκό-

δάνημοι) *Ελεύθερον *Ιωνα (ἡ νέα ἔγκρισις τοῦ ψευδώνυμου σου καὶ σὺ 28 φύλλον, ἢ οὐ λάθος πού ἀμέσως δι-ορθώθῃ) ὥστε δὲν ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ ἀνήκη-τοῦ ψευδώνυμου αὐτοῦ. *Ἀγγελον Χούρη (καλὸ ταξίδι) περιμένω ἀπὸ ἐκεῖ τὰ νέα σου μὴ μὲ ἐσχάτης ὁμιλίας στή χαρά σου καὶ φρόντισε λίγο γιὰ τὴ διδασκαλί-μου ἐκεῖ, ὅπου τότε εἶναι ἀνάγκη). *Πίστις-Πατρις (σὲ συγχάριζω ὁ *Πρίγ-κηψ Φοιτητῆς) πού παίζεται μὲ τόση ἐπιτυχία στὸ θέατρο τῆς Μαρίκας Κο-τοπούλου, δὲν εἶναι ἡμιότυπο ἔργο τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἀλλὰ διασκευὴ ἀπὸ ἕνα περίφημο γερμανικὸ «Παλιὰ Χαϊδε-βέργη». *Ροδινον Κόλυκα (εὐχαριστῶ πολὺ ὁρᾶτο πραγματικῶς, ἀλλὰ πού τόπος γιὰ τόσο μεγάλο σχέδιο) ! *Κό-μνητα Δε Δινδρ (ἔχει καλῶς). *Τιέ-κον (δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τόσες δι-κασιλογίες) πάντα φίλος ἐμπρόσθετος) *Ἑλληνα Νικητὴν (εἰς τὸν διαγωνι-σμὸν πρὸς σύνθεσιν Π. Ἀσκήσεων, τὸ Μαγικὸν Γράμμα λογαριάζεται ὡς μία *Ἀσκήσις, ὅχι ὡς πέντε). *Καλλιφρανο Γαϊδουράκι (χάρηκα πολὺ πού ἔλαβα γράμμα σου ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ὥραϊο τὸ ἐπιστόδιον) ! *Ζιζάνιον (σ' εὐ-χαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις) ναί, καὶ στοὺς δύο Διαγωνισμοὺς μπορεῖ κανεὶς νὰ λάβῃ μέρος συγχρόνως, δὲν πειράζει ὅτι θὰ ἔχῃ νὰ λύσῃ καὶ δύο-τρεῖς Ἀσκή-σεις δικῆς του) *Δικηγόρον τῆς Νεο-λαίας (ἔ, ἀφοῦ δὲν τὸ ἤξευρες, δὲν πει-ράζει) *Ζωὴν τῆς Ξενισσίας (δὲν ἦταν καλύτερο, ἀλλὰ τὸ δικό σου δὲν ἐκλή-ρυνθη ἔτι, βλέπεις ὅπως μποροῦσε νὰ τυχεῖ ἀλλοιῶς, καὶ τότε θὰ ρωτοῦσε ἡ *Ἑθνικὴ *Ἐνότης, καὶ Π. Πνευ-ματα εἶναι πάντα δεκτά) *Κύμα τοῦ Αἰγαίου (σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γρά-φεις) ὑπὸ ἔποψιν ὕλης, ὁ ἐφετινὸς τό-μος εἶναι ἀνέμετος: ὑπὸ ἔποψιν ὁμιλίας χάρτου, δὲν πιστεύω νὰ φθάσωμε γρή-γορα ἢ ἐκείνῳ τὸ ἰδιαιτὸν) εἶναι, βλέ-πεις, κάτι πού δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ.) *Φιλελεύθερον (στελλεται πολὺ τακτικά, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος θὰ σοῦ τὸ παίρνει ἀπὸ τὸ Πόστ-Ρεσάν.) *Σεριοιστοπού-λαν (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα) ἀλλὰ *Ἀσκήσεις δὲν εἶναι τώρα δεκταί: δὲν ἐδιάβασες τὸν *Ὁδηγό;) *Κυπριακὸν *Ἀστέρα (βραβεῖον ἔστειλα). *Ἀράτον Πυγμαχόν (Π. Πνεύματος δεκτά) *Γι-ώταν (τὸ ὄνειρον θὰ βγῇ.) *Δυκοβο-ρον τὸν Δογδοῆτην (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσοπλήρωμα) *Λέραν τὸν Κλειφτῶν (ἔστειλα) πῶς εἶναι δυνατό νὰ τοῦ φανερώσω ψευδώνυμα;) *Γιὰ τὴ Δευ-τερία, *Ἀνεμώνη τοῦ Βουνὸν, *Νι-κον Μ. Μ., *Μακεδονικὸν *Ἰδεῶδες, *Σαρδανάπαλον, *Φωνὴν τῆς *Ἡπειρώου, *Θεοφάνη Ν. Κλ. κτλ. κτλ. *Ἑλπιδοφόρον, *Αἰγάνταχτην, *Μυ-κὸ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). *Διπλάνον, *Ἑθνικὴν *Ἐνότητα, *Κύμα τοῦ Εὐρίπου, *Μέλλοντα Στρα-τιώτην (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 'Ιουνίου, θάπανθω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς νέας ταχυίας. *Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμε διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ἀπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑ-ξῆς ἑννέα: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος καὶ 24ος.—
*Ἐκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρο-μικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δραχ. 5,80 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 6,60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-μοι, 26 ἐν ὅλῳ.—*Ἐκαστος τόμος ἀρραφὸς δραχ. 15 καὶ ραμμένος δραχ. 17. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τι-μὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτά 50 ὁ ἀρραφὸς καὶ δραχ. 1,50 ὁ ραμ-μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 1,50 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ νέου 1890ου Διαγ. Λύσεων 'Ιουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέ-σαν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

439. Δεξιόγραφος

*Ἀπ' τὴ Σπαρτὴ τὴν ἄραιο, Πιζίρω κάποιον βρασιλέα.
Τοῦ πρὸς σέβει καὶ ἕνα γράμμα, Πληθὺς τὸν ἀκολουθεῖ...
Καὶ τὸν βλέπω ἐν τῷ ἄρα,
Ἄστα, νὰ μεταβιῇ,
Σ' ἄλλον πάλι βασιλεῖα,
*Ἀπ' τὴ Σπαρτὴ τὴν ἄραιο!

*Ἐστᾶλη ὑπὸ Γόργου τοῦ Παριζιάνου

440. Συλλαβόγραφος

Μ' ἕνα θιν ἄρατο,
Νότα καὶ μετοχή,
*Ἐ' *Ἀνακτα *Ἀθηναῖο
Σοῦ κάνω στή στιγμῇ.
*Ἐστᾶλη ὑπὸ *Ἰακ. Θ. Πολυκράτη
441. Ἀναγραμματοσμός
Χ-ήματ' ἀν ἔ-ης
Καὶ τὰ δανείσης,
Θι μὲ ἀποκτίσης;
Δυὸ μου γραμμάτων
Τὴ θέση ἀλλάξεις;
Γιὰ πᾶτα κορδεῖς,
*Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμογηλάκι

442. Δίνιγμα

Ὡς τὸ θηριο μου
Γλυεῖς, μαγευτικῇ
Τοσοῦ τὸ οὐδέτερό μου
Καλὴ κι' ὕγιεινῃ. . .
Στὴ γλῶσσα τὴν κοινῇ.

*Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ὑπερήφ. Ἑλληνόπουλο

443. Συλλαβικὸν Τρίγωνον

* — * — * — * = Ἀρχαία πηγή.
* — * — * = Πατρὶς φιλοσόφου
* — * = Νόμισμα.
* = Φωνήεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴετι.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τ. Δάσους

444-446. Μεταμορφώσεις

1.—*Ὁ Τάγος, διὰ τριῶν μετα-μορφώσεων, νὰ γίνῃ *Ἄγρος.
*Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τ. Δάσους
2.—*Ὁ Θάρος, διὰ τεσσάρων με-ταμορφ., νὰ γίνῃ φάρος.
3.—*Ὁ Ἀγγελος, δι' ἐπτά μετα-μορφώσεων, νὰ γίνῃ Χάρος.
*Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Λήθης

Σημ.—Εἰς τὰς μεταμορφώσεις, τὰ διπλά γγ, λλ, ρρ, θεωροῦνται ὡς ἕν γράμμα.

447. Κρυπτογραφικὸν

1234567 = Τιδάν.
2317 = Ἰερὸν ζῶον.
317517 = Ἀρετῇ.
4367 = Πόλημα.
56367 = Κάθε μέρος.
67517 = Ἀντωνυμία.
754332 = Πεδιάς.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ

448—452. Μαγικὸς Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἡ ἀ-στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς μου-σικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματίζωνται, μετὰ ἡ ἄν ἀναγραμμα-τισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
ὁρος, κόμης. Κάδμος, ἔλος, μνία.
*Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰλουλίας Χωβ

453. Τριπλῇ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμέ-νων λέξεων ἀποτελοῦν *Ἀστροναύτην (ἢ φωτιστὴν ὄργανον), τὰ δευτέρω γράμ-ματα νῆσον τοῦ Αἰγαίου, καὶ τὰ τρίτα θαλασσινὸν (ὀϊστράκιδιον).
1, *Ὀσπριον. 2, *Ἀρχ. λυσινός ποι-ητής. 3, Εἰσὶν ἄνθρωποι. 4, *Ἐπετών. 5, *Ἀρχαία πόλις.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τ' Εὐανθῆς Ἑλληνοπούλας

454-456. Ἑλληνοσύμφωνα Γνω-μικά.

1. — ηε — αα

2. — οο — ιι

3. — ου — αε

*Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Γλυκεῖας Πατριδα

457. Γρίφος

Παῖ	τόν	τόν
	κτῆμα	τόν
*Ἀαρ	τόν	τόν

*Ἐστᾶλη ἀπὸ τ. Καλαματιανὸ Λουλουδῆ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 17

233. Νίσυρος (ἡ, Σύρος) — 234. Φο-λόη-δλοη.—235. Ἄγις-αίγα. — 236. Λευ-κή-λευκη.

231. Π Α Ρ Σ 238—242 Διὰ
Α Ρ Η τοῦ 00: Κό-
Ν Ο Λ δρος, Δ ο -
Π Η Γ Α Σ Ο Σ κός, Κ ο δ -
Τ Ν Μ νος, Πό -
Ι Α Α ρος, Μό -
Β Α Σ σος.—243—
247. Διὰ τὸ Μ:

ἀμνός, μύγμα, *Ἀμύμων, ἀμμή, μῆρος.—248. ΜΥΣΙΑ (Μῆτος, Ὑπε-ρήφανος, Σέβας, Ἰδὸς, Ἀσθενής).—249. 22 φύλ. σταθροῦ—ποῖος τὴν κα-διά του δίδει, —κατάσθαι γενοῦ—τοῦ γε-φυροῦσαν δίδει.—250. Ἡ λ θ ο ν, εἰ δ ο ν
ε ν λ κ η σ α (ἢ λ θ ο ν ο ν δ ὶ ν ε ν κ' εἰς α.)

ΤΑ ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ:

Πετριὲς στὸν ἥλιο, [τεσσάρων
μεγάλων διηγήματα] δραχ. 5
(καὶ ταχυδρ. 7,50).
Ὁ Πόλεμος, [ἀθηναϊκὸ μυθιστό-
ρημα τοῦ 1912] δραχ. 7
(καὶ ταχυδρ. 7,50).
Φοιτηταί, [τὸ βραβεῖον εἰς τὸν
Ἀβερύφειον δραματικὸν] δραχ. 5
(καὶ ταχυδρ. 5,50).

**Ἀνεκτινὸς καὶ
Ὁ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ**,
μυθιστόρημα (δραχ. 6 καὶ
ταχυδρ. 6,50).
Εἰς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

οἱ προβλεπτικοὶ ἄς φροντίσας ἀπὸ τῶρος, νὰ ἐφοδιασθῶν με-
μους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς
«Βιβλιοθήκης» πρὶν ἐξαντληθῶν
καὶ ἄλλοι ὅπως ἐξηγητὴν ἦσαν
τώρα πολλοί, καὶ πρὶν ἀκριβῶς
περισσότερο, πού καὶ αὐτοὶ εἰς
πολλὰ πιθανόν, ἀφοῦ τὸ χαρτὶ
ἐνὰ ἀκριβαίνει καὶ τὰ τυπώ-
δολοῦνα ὑψώνονται.

Οἱ προβλεπτικοὶ ἄς φροντίσας

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀν-
στοιχεῖα δρα. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πρὸς
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παρὰ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ.
*Ὁ χωριστὸς στίχος δρα. 1.]

[Κ'—222]

Α' ΔΙΑΓΟΝΙΣΜ. ΔΕΣΠΟΝΙΔΟΣ ΑΡΛΕΚΙΝ
Κηρύσσω διαγωνισμὸν πρὸς συλ-
ληγὴν διηγήματος. Θέμα .αε' ἐλεγε-
θὰ βροδύνηται. Ἀποντήσεις ἐν
'Ιουλίου. Ἀποστέλτε: Βινδὰ Μαν-
Ρ. Ρ. Ἀθῆναι.

Δεσποινὶς Ἀρλεκί-
[Κ'—223]

ΚΡΙΕΝΙΟΠΡΑΤΗ, ΚΥΘΕΡΕΙΑ.
ΞΕΠΕΣΜΕΝΕ ΛΟΡΔΕ, ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΗ ΑΚΤΗ, ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ, ΦΡΕΝΤΕ,
Θὰ μὲ κάνετε εὐτυχῇ, ἂν λαμβά-
μερος στὸ φτωχὸ μου διγλωσσισμὸν.

Δεσποινὶς Ἀρλεκί-
[Κ'—224]

Φτωχὸ Χαμογηλάκι, σὰ: Ἰστο-
ρικὴ Περιμένα ἀπάντησις. Ἀνθρ-
πὶ γίνεσαι; Γιατί δὲ γράφεις;
Χαίτωμο Τριαντάφυλλο
[Κ'—225]

Ρεζεντά, σὲ ἀνεκαλύψμεν καὶ
προτελοῦμε Μ. Μ. — **Θαλασσὴ**
Νύμφη, Ἀνεμώνη τοῦ Βουνὸν
[Κ'—226]

Δικηγόρος τῆς Νεολαίας, σὲ δὲ
λυσὶς εἰσι τὴν ἑπὶ τῆς Χασοπού-
[Κ'—227]

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΔΗΛΩΣΙΣ
Συλλογὴς «Νίκη» ἀμειλιταῖς
λεμον ἐκείνῃ τοῦ Συλ-
*Βροντῆ. **Μέγας Ἀργοναύτης**
[Κ'—228]

Ἀνεμώνη τοῦ Βουνὸν, Δεσπο-
*Ἀρλεκίνοῦ, λυποῦμαι, ἀλλὰ διὰ
ταλλᾶσιν Μ. Μ. δ' εὐγενικὰς τα-
τάσεις εὐχαριστῶ. **Γυιὸς τοῦ Ἰων**
[Κ'—229]

Α' ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν μὲ
τὰς ἐξωτικαίς:
1.—Πῶς φαντάζεσθε τοὺς κατὰ
τοῦ πλανήτου Ἀφροῦ;
2.—Τι νομίζετε πῶς σημεῖον
ἐβλήθη, ὡς λέγουσιν, σταλὲν Ε;
3.—Τι ἰδεῖν ἔχετε περὶ τῆς μετὰ
Ἀφροῦ συγκοινωνίας;
Προτιμῶ ἀπαντήσεις μὲ στίχοι.
Ἀ' Βραβεῖον: Βιβλία ἀξίας δρα-
Στελλάτε μέχρι τέλους Ἀγούστου
κ. Ν. Κοτοπούλην, Ἰάσωνος
Ἀθῆνας.

Φάντες Μπαστου-
Καὶ τὸ νοῦ σας, παιδιά, μὴ
βρῆτε μπαστούνια!